הכיפס שכתב רבינו כדמיתה התם:

ינ שליח קבלה וכו'. גם זה כדרב הסדה דהמר דשלים נהמן וכיון שיש עדים שהיה הגפ בידו אין בו חשם של כלום אבל לרב הוגא איכא למיחש שלא יאמר הבעל

לפקדון מסרתיו בידו הילכך כל זמן שהם בעיר אהם לריך ראים שהבעל נהט לה לגירושין , וכבר כתבתי זה פרק ו' מבל לרב הסדם מין אנו לריכים לידע כילד בא לידו כיון שים פדים שראוהו יונא מתחת יד שליח קבלה וכן מתכחר שם בסונים לרב חסדה ופשום הוה . וכשהבעל מערער ואומר מזוייף הוא כבר נחבאר דלדברי הכל יתקיים בחותמיו והכל מבואר במה שמכר למעלה ולא הידש רבינו בזאת הבבא אלא שכל ביש שני עדים שראוהו יוצא מתחת יד שליח קבלה חין לריך לידע כילד בא לידו ודבר

ברור הוה ומתבהר שם: מיף מי שהוחוקה וכו'. יבמות (קי"ד) ריש פ' החשה שהלכה היא ובעלה לחדינת

הים שלום בינו לבינה ושלום בעילם ובאה ואמרה מח בעלי חנשא מח בעלי חתייבה וכבר נתבחר פרק מ"ז מהלכות חישוה שחם אמרה מת בעלי תנו לי כתובתי אין מתירין אותה ליושא שלא נחכוונה הלא ליפול כחובה מחיים . ומכוחר כמן ובנמרת וים בזה לדדין והכל מבואר בדברי רביע ואמרו שם בנמרא הנה שלום ביט לבינה משום דקה בעי למיהני (סיפה) קפטה בינו לבינה הנה שלום בעולם משום דקא בעי למיתני (סיפא) מלחמה בעולם . פי׳ שהין חמ לריכין לידע בבירור שים שנום בינו ובינה ובים שלום בעולם חלה סתמה דמלחה

פר"ב מז וחבר נאמנים להעיד לה זכו' שמא יתכווע לאסרה עליו ועדיין הוא כתן לי ואבד זכו' ומסקנא דגמ' ומבואר בהלכוח דחיישית לה זכרי היא ספק מאקשת ומן קיים. כתב רבים ועדיין הוא קיים ללחדנו שאם מת בעלה של זו

שהוא הרובה של אנו והלכה ונשאת לאחר נאמנות אנו להעיד שמת בעלה האחרון ולא היישינן שמחוך שנאחה יעידו כדי לקלקלה שאים השודוה להעיד שקר אלא להפריד בינו

ובינה בלבד: בתב ה"ה עוד בנמרם חמות הבאה לאחר מכאן מהו וכו׳ . וג"ז לא מכר בהלכות ובדברי רבינו ולה נחברר לי בוס טעם נכון וכו'. ולי נרחה דמעמל דהרי"ף ורבימו דהאי חששא מדרבמן היא ונקטינן דפפיקה לקולה:

לירה ונסלתו והרי הנט יוצא טתחת ידה. והיא אינה יודעת אם בעלה שלחו לה או שליח קבלה שלה או שלוחו של בעלה. הרי זו מנורשת כמו שביארנו: "ד בא בעל וערער שלא כתבו. או שאנא גם בטל יתקיים בחותמיו שהרי עדים מעידים שהגם שנתנו לה יצא מתחת יד שלוחה שנדו כידה. ואע"פ שהיא אינה יודעת הרי העדים ידעו ואם לא נתקיים אינה מנורשת בשמן מי שהוחוקה אשת איש יוהלכה היא ובעלה למדינת הים ושלום בינו לבינה ושלום בעולם וכאה ואמרה מת בעלי נאמנת ותנשא או תתיבם. חזקה שאינה מקלקלת עצמה ותאסור עצמה על בעלה הראשון ועל זה ותפסיד כתובתה מזה ומזה ולהיות בניה ממזרין בדבר העשוי להגלות לכל. ואי אפשר להכחיש ולא למעון מענה שאם הוא חי סופו לבא או יודע שהוא חי. וכן אם בא עד אחד והעיד לה שמת בעלה תנשא על פיו שהדבר עשוי להגלות. אפילו עבד או אשה או שפחה ועד מפי עד מפי עבד מפי שפחה מפי קרוביו נאמנים לומר מת פלוני ותנשא אשתו או תתיבם על פיהם:. ו הכל נאמנים להעיד לה עדות זו חוץ מחמש נשים שחוקתם שונאות זו את זו שאין 🏠 מעידות זו לזו במיתת בעלה שמא יתבוונו לאוסרה עליו ועדיין הוא קיים. ואלו הן.

אנס זה הלשון שם: ב עור שם כי' יו סמ"ג עשין נ:

סכי הוא ומבואר כן בדברי רבינו פרק ""ג שאין הוששין לקפסה ומלחמה אלא כשנודע שכן הוא , והסעם שכחב רבינו הזקה שאינה מקלקלת עצמה פרק האשה בחרא (יבמוס ק"כ): וכן אם כא עד אחד. משנה פרק האשה לרה (דף קכ"ב) הוחזקו להיות משיאין עד מפי עד ומפי אשה (ואפילו * מפי עכו"ם) ומפי עבד ומפי שפהכ:

נשים. הלכות גירושין פ"ב

השליח לי הואיל והבעל והשליח סועדין אותה אפשר

שתעיו פניה ושמא לא נתנרשה: "ג "שליח קבלה

שקיבל גם לאשה ושלחו לה בפני שני עדים והגיע הגם

משל וחבר לאמנים . משנה פ' האשה שלום (דף קי"ו) וכבר לתבלה למעלה פ"ו שיבמהה אפילו הים אחותה הזקחה ששונאה הוחה וחבר כאן בירושלמי וכמו שבתבסי שם. ופירוש ואין מעידות זו לזו לא כלם לחמותה ולא חמותה לכלה ולא אשת האב לבחו ולא הבת לאשתו וכן בשתר וכן מבוחר בגמרא שם ומוען בדברי רבינו. ובגמרא היבעיא להו במ "גירסא זו אינה לא בכבלי ולא בירושלמי ועי' בתוי'ש בפנים:

לחם משנה

ידם דהילו לפירום בחרה הה אחר דסיוע דחד לה הוי סיוע, וקשה קלת דהיך כחב שם

הפך מ"ם כאן בשם אביו דתפם כפירום בתרא :

שאמרה לבעלה גירשהני ויש אחד שמעיד כדבריה אינה נאמנת והוליאו ממה שאמר כאן פרק החקבל ונראה ודפי דהך אתים כפירוש קמח דהרח"ב ז"ל דמפרש הגם יוצח מחחח

משנה למלך

דלה נחנו הכמים דבריהם לשישורין . ואף לפי הטעם הראשון שכתבנו דאף דיש להם בנים הוששת שתה ימותו הבנים הפשר לומר דהעיקרה דדינה תיקנו כחין להם בנים משום דחששה ההיה גלויה ומפורסמפ דהוששת שמא ימות בעלם או יבמה ואח"כ חיקט גם כיש להם כנים דאינן מעידות וחששו לחששא רחוקה דלמה חוששת שמה ימותו הכנים ג'כ כדי שלה ליתן דבריהם לשיעורין ומש"ה הששו לחששה רחוקה : וראיתני להסום' שכחבו וז'ל וא"ח והלא כשמעידה על יכמה שמת שמא ייבמה בעלה ותהא לרחה לאלחר.

וישל שחינה הוששת לכך כיון שיודעת שבעלם חי ויהזור ולבסוף יקלקלנה ע"כ . ונרחה דחין הכנח מדברי התום' כללו לשום אחד מהלדדים שכתבנו ויש לפרש כפי כל הלדדין. דאם נאמר דסכירה לפו דסיכא דים בנים לום ולום דמעידות שפיר מקשו התוספות דסיכא דליכא בנים לשום אחד מהן וכן סיכא דליכא בנים לשתעון אמאי אינה תענדה אשת ראובן דע"כ ליכא למיחש דלמא משקרא דהה טכשיו שמעידה אפשר שתהא לרתה לאלתר. וכ"ת אם איתא דסבירא להו להחום' דיבמתה דמתני' אינו כולל לכל סיבמות וסיכא דאיכא בנים לוו ולנו מעידות א"כ מאי סקשו דאימא ס"נ ומתני' איירי כגון דים כנים לשמעון וליכא כנים לראוכן וחוששת דלמא ימות ראוכן ותחייבם לשמעון ותיעשה לרתה ומש"ה מעידה לחשה שמעון שתה שמעון כדי שתנשה לשוק וחח"כ חף חם ימוה רחובן ותתייבם לשמעון חין לכ לרה. כא לא קשיא משום דיבמחה סשנוי המתני' סובל ד' חלוקות . כא' שנאמר דיש בנים לראובן ושמעון . וסכ' דליכה כנים לה לרחובן ולה לשמעון . וסג' דחין בנים לרחובן ויש בנים לשמעון . וסד' דחין כנים לשתעון ויש בנים לראובן. ובשלמה אם נאמר דיבמתה דמתני' לה איירי ביש לראובן ושמעון בנים אין זם מסדוחק איך כתם תנא וקאמר דיבמתה אינה מעידה משום דהתנא איירי בשלש בחלוקות בנוכרות ולא חשם להוליא החלוקה הד' מכלל . אך אם נודה לקושים התוכ' ז'ל ונאמר דאין ס"נ א"כ ע"כ דיבמתה דמהני' לא משכחת לה אלא בחלוקה אחת דהיינו דיש בנים לשמעון ואין בנים לראובן וחוששת שמא ימות ראובן אכל כשלש החלוקות האחרות מעידה . וזה הוא דוחק גדול דסתם סנא וקאמר דאינה מעידה ולא איירי אלא בחלוקה אחת וזה פשוט: ואם נאמר דהתום' ז"ל סבירא להו דאף דים כנים לזו ולזו אינה מעידה מבום דחושת שמא ימותו הכנים אתו דברי התום' כפשטן דסבירא להו דיבמחה דמתניתין כולל לכל היבמות משום דבכולהו איכא למימר דמשום חששא אומרת כן. ועל זה הקשו דהיכא דליכא בנים לשמעון אמאי אינה מעידה שהרי היא מחייבמת עכשיו. וליכא למימר דמתני' לא איירי בכי כאי גוונא משום דסבירא להו דמתני' מיירי בכל גוונא. וכן אם נאמר דסבירה להו דמשום חשם דשתה ימותו הבנים לה ביו מתקנים דלה יעידו כלרות משום דהיה חששה רחוקה אך כיון שתיקנו היכא דליכא בנים דאינה מעידה אף ביש לה בנים חששו לחששא רחוקה משום דלה נחנו הכמים דבריהם לשיעורין, אתו דברי התום' שפיר שהקשו דהיכא דליכא בנים לשתעון דליכה אפי' הששא רחוקה אתאי אינה מעידה ומסחימת מתניחין נראה דבכל גוונא אינה מעידה יכמחה: אכנם אם נאמר סנד סאחר דסיכא דיש בנים לשניסם ואף דליכא למיחש כלל דמשקרא משום דלה מסקה אדעתה דימותו הבנים ואב"ה אינה מעידה משום דלא פלוג רבנן , לכחורה קשם לום

דה"כ מה הקשו התום' דהיכה דליכה לשמעון בנים המחי הינה מעידה השת רחובן, דחימה דטעמה סוא משום דלא פלוג רבנן דומיא דסיכא דים בנים לשניהם . אך כד משיינינן שפיר נראם דכא ל"ק

פריב מוך וכן אם כא מד אחד וכו'. משנם כפרק כאשה לרכ סוחקו לסיות משיחין ע'פ ע'א

וסריב"ש סי' קנ"ם סאריך לסוכית שאין ע"א ואמן בעדות אשם אוא מדרבנן וסכיא ראים מדתנן ואח"ב בא בעלם תלא מזם ומזם וקתני בסיפא אליכא דר"ש ואם נשאת שלא ברשות מותרש לחזור לו כו' ואם איתא דע"א נאמן מן התורה משום דהויא מלחא דעבידא לאיגלויי אמאי לא אמרינן נמי ברישת שנשתת ברשות ב"ד ובע"ח שתסיה מותרת לחזור כו' יע"ש בחורך . ויש לסקשות ברחיה זו דהא הוה פ"ד דתלמודא למימר דע"א מהימן מדאורייתא וה"ק מדקתני פיפא נשאת שלא ברשות מותרת לחזור לו מכלל דרישה ברשות ב"ד ובעד החד הלמה ע"ה מסימן מדחורייתה מנ"ל וכו' . הלמה ס"ד דרישא בע"א נאמן מדאורייתא ואעפ"כ לא סום ק"ל לפום ס"ד דאמאי תלא בנשאת ברשות ב"ד דהיינו בע"ה דכיון דמדאורייתה כאמן ועוד מאי רשות כ"ד ולמס נריכס רשות כ"ד. וככר סרגישו סתום" כזה וכתבו דהת דקרי ליה ברשות כ"ד לפי שיש דברים שחין נחמן להם ע"ה לריכי לישחל בב"ד להתירה אכל בבנים הדבר ידוע ואע"ג דסבור עכשיו דנאמן מן התורה כמו שנים מ"מ אסור לחזור דכע"א הוה למידק אע"פ שהאמינתו חורה ע"כ . וא"כ מאי סייעתא מייתי הריכ"ש דלמסקנא נמי איכא למימר האי סברת דסים מיישב לקס"ד דסים סבור שסות מן התורה . ונרתה דרתוות הרב ז"ל הות דע"כ למסקנת אין סברה לומר דמסיק דהוי ע"ה מדחורייתה משום דהוה קשיה דמהי ברשות ב"ד. ובשלמה לקס"ד דסום תלמודה מסדר למגמר נהמנות ע"ה כחשה מן סתורם ודהי לה סום שייך להקשות תחלה דהי בע"ה מחי ברשות כ"ד דסים נדחק לפרש סכי וכח"ש סתום׳ וניחה לים לשחול תחלם מנ"ל החי נהמנות מן התורה אבל למסקנא דמלהא אי מסיק דהוי מן התורה משום דנימא דכל דדייקא התורה האמינתו ודאי הו"ל לאתמוהי אמאי הגא בע"א ומאי רשות ב"ד שייך . אלא ודאי דלמסקנא מביק שהיא מקנתא דרבנו ולה קשיא מידי . זהו ראיים הריב"ש . שוב מנאחני הרוב לוה בקונעורם מהרה"ש בפירוש דברי

סריב"ש ודוק: משל ודובל נאמנין כו' ואלו הן חמותה ובת חמותה כו'. משנה ביכמות פרק האשה בתרא (דף קי"ז) הכל נאמנין להעידה הוץ מחמותה כו' ובטעמא דיבמחה פירש"י דיראה שמא סופה להיום לרסה ע"כ . וסכוונה דאשת ראובן אינה מעידה לאשת שמעון שמת שמעון משום דאשת ראובן יראה שמא ימום בעלם דסיינו ראוכן ותחייבם כיא לשמעון ותכים לרתה אשת שמעון . או שמא ימות שמעון יתכה אשת שמעון ותתייכם לראוכן ותסים לרתם: ויש להכתפק סיכא דיש כנים לראוכן ושמעון מהו דאפשר דלא אמרו דיכמהה אינה מעידה אלא היכא דליכא כנים לראובן ושמשון דאו חוששת למיהת ראוכן או למיחת שמעון או סיכה דליכה כנים לראוכן אף שיש בנים לשמעון דחוששת למיחת ראוכן וכן היכא דליכא בנים לשמעון אף דיש לו בנים לראובן חושש למיחת שמעון . אך היכא דאיכא בנים לרחובן ושמעון חפשר דמעידות זו על זו שסרי חין סופן להיות לרות . וחפשר ללדד ולותר דחף היכח דים בנים לראובן ושמעון אינן מעידות משני טעמים. האחד הוא דכי היכי דאמרינן דחוששת שמא ימות בעלה או יבמה הכי גמי חוששת שמא ימות כנה או כן יבמתה או שניהם כאחד ימותו . והטעם כשני הוא דאפשר דלא פלוג רכנן כין יש לה בנים לאין לה בנים וכיון דבאין ל. בנים הששו דלמא ישידו שקר ומש"ם אמרו דאינן משידות אף כיש להם כנים דליכא למיחש חיקנו דאינן משידות משום

מנדל עוז

שליה קבלה עד אינה מצורשת. הכל פרק הסקבל (דף ס"ד): מי שסוחוקה א"א עד שסוא הי. בינמות פרק האשה שלום (דף קי"ד קע"ז) ופ"ק דעדיות: וכן אם בא ע"א עד על פיהם.